

AnnMari Langemar

Vårgrönt
Färgetsning
280 × 247 mm

AnnMari Langemar är född, bor och verkar i Stockholm. Studier vid Konstfack (grafisk formgivning) 1966–70, Gerlesborgsskolan (måleri) 1984–86, Ålsta folkhögskola (sommarkurser i Grafisk konst) 1983–90, Konsthögskolan i Stockholm 2000–01.

Separatutställningar i bl.a. Galleri Hörnan, Falun 1990, Galleri Greven, Stockholm 1992, Galleri 25, Göteborg 1993, Grafiska Sällskapet, Stockholm 1994 och 1999, Grafik i Väst, Göteborg 2000, Konstnärhusets grafikgalleri, Stockholm 2003.

Samlingsutställningar i bl.a. Stadsmuseet, Stockholm 1984 och 1985, *De Ungas salong*, Stockholm 1990, Ronneby Kulturcentrum 1991, Örnsköldsviks Rådhus konsthall 1994 och 1998, Kronhusbodarna, Göteborg 1995, Grafikens Hus, Mariefred 1996, 2003 och 2004, Konstens Hus, Luleå 1997, Sundsvalls museum 1997, Härnösands konsthall 1997, Galleri Baggen, Stockholm 2000, *Grafiktriennal XII*, Stockholm 2003, Höganäs museum 2003, Dunkers kulturhus, Hälsingborg 2005, Vänermuseum, Lidköping 2007.

Representerad i bl.a. Nationalmuseum, Moderna museet, The British Museum, London, Västerås konstmuseum, Sandvikens konsthall, Sörmlands museum, Nyköping, samlingar hos lands-ting och kommuner i Bohuslän, Dalarna, Göteborg, Jämtland, Kronoberg, Malmöhus, Skaraborg, Skåne, Stockholm, Sörmland, Umeå, Uppsala, Västerbotten, Västra Götaland, Älvsborg och Örebro.

Stipendier: Bildkonstnärsfonden 1983 och 1993, Stockholms stad 1996, Grafiska Sällskapet stipendium 2001.

I 2007 års portfölj från Föreningen för Grafisk Konst ingår *Vårgrönt*, färgetsning 280 × 247 mm.

Tryckt av konstnären i samarbete med Johan Brauner, Ekerö.

Om upplevelsen

Jag betraktar AnnMari Langemars färgetsning *Vårgrönt*.

Min blick vilar länge på den mjuka, dämpade gröna ytan, och läser sedan av hur de etsade spåren i plåten har präglat det fuktade koppartryckspapperet. Fördjupningarna, infärgade i flera kulörer, ger mig associationer till så vitt skilda begrepp som »skogskälla« och »nylonstrumpa«.

Jaså?

En högst personlig tolkning:

Skogskällan; blank yta reflekterar den omgivande grönskan. En vattenpöl i rymden.

Nylonstrumpan; aprilskämt från SVT:s och min barndom (som till viss del sammanföll). Tevetittarna uppmanades att spänna en nylonstrumpa över teveskärmen för att få se färgteve. Själv var jag för ung för att genomskåda skämtet. Men om det hade fungerat, så hade det kunnat se ut så.

Vackert, immateriellt och obegripligt.

Insikten om det obegripliga har för mig en alldeles egen kvalitet. Går det att förstå allt?

Önskan att förstå är överskattad. Den tycks ibland stå i vägen för själva upplevelsen.

En spetsig varmröd form, omgiven av smala ljuskäglor i blekt ultramarin, dominerar bildens aktiva centrum medan större delen av bildytan har en kompakt grön färgton med rödaktiga skiftningar.

Den vita papperskanten tränger ihop de mättade färgerna med ett slags intensiv, nästan musikalisk känsla där den ultramarinblå färgen är taktslag, de gröna nyanserna stråkararnas svep och den högt uppskruvade röda färgen en avbruten kärleksaria.

Och ändå är allt så stilla.

Tillbaka till verkligheten:

Viskositetsteknik, där flera färger trycks samtidigt från en tryckplatta (vilken kan vara en kopparplåt etsad i nivåer eller en uppbyggd kartongplatta) är en grafisk metod som väckte internationellt intresse bl.a. genom S. W. Hayter (1901–88), brittisk målare, grafiker och grundare av Atelier 17 i Paris. Många konstnärer, även från Sverige, sökte sig dit under 1950- och -60-talen. På

olika sätt har kunskapen förmedlats vidare till nya generationer, ibland genom formella undervisningsuppdrag och ibland genom det utbyte av erfarenheter som ständigt pågår i de kollektiva grafikverkstäderna.

AnnMari Langemar lärde sig principen för viskositetstryck av en kurskamrat på en kort kurs i färggrafik 1987, och jobbade sedan själv vidare på Konstnärernas Kollektivverkstad i Nacka, där hon för övrigt fortfarande arbetar. Finslipning av tekniken gjordes 1993 på en annan kurs med Jan Peterson som lärare. »Jag gillar det för att jag kan 'måla bilden' direkt på en plåt och sedan välja färgerna som 'tar fram' bilden. Och klingar.«

AnnMari Langemar uppskattar att arbetsprocessen är långsam. Hon arbetar ofta i serier, med upp till tio plåtar i liknande format. När hon väl har börjat måla med asfaltlacken på den blanka kopparplåten vet hon att på de partier som är täckta, där kommer första valsinfärgningen att ligga. Mer vet hon inte eftersom hon brukar etsa klart alla plåtarna helt och hållet innan färgen kommer in.

Men hon ändrar sällan. Det finns inte så stora möjligheter att ändra när man arbetar

med flatbitning. Ibland sitter det direkt, men ibland måste hon ompröva allt. Flatbitning innebär att plåten ligger i syran i etsbadet i flera timmar för att få olika nivåer. Mellan nivåerna i plåten bildas en tröskel vilken vid infärgning samlar mycket färg och ger ett karakteristiskt konturliknande avtryck till skillnad från övriga delar av fördjupningen vars avtryck blir mer diffust.

AnnMari Langemar tillägger att hon arbetar utan förlaga, utan att tänka så mycket innan.

Det är upp till oss som betraktare att tänka – och känna.

Varsågod!

Lea Ahmed Jussilainen
Konstnär

Foto: Kerstin Andriée